

Vervolg van Tante Irene...

Wij woonden immers in Mechelen en zij woonden in Schaarbeek. Later werd er een overeenkomst gesloten en kocht mijn oom, uit Schaarbeek, de ouderlijke woning van mijn grootmoeder en zo kwam tante weer in Mechelen wonen.

Toen oom nog leefde, ging ik ze daar regelmatig bezoeken. Ik was inmiddels negentien en leende de camionette van mijn vader en parkeerde voor de deur. Met mijn oom kon ik uren babbelen. Tante ging dan maar verveeld wat breien. Ze vond ons gesprek onnozele praat. Wij graptten er op los. Toen mijn oom stierf, bleef tante in het huis alleen over. Soms moest er iets hersteld worden en dan kwam ze dat vragen. Een deur die niet goed sloot, een kast die overhelde, het garagedak dat lekte, enz. Ik deed dat dan maar. Soms bracht ik een werknemer mee van mijn brasserie.

Zelf kwam ze niet naar het park. Ze vond dat wij geen tijd voor haar hadden. Nochtans was er niets veranderd. Toen oom nog leefde, kon ze uren aan de bar zitten en kletste ze met de klanten of met ons. Nu zat ze alleen aan een tafeltje en ging mijn vrouw even met haar praten maar dat vond ze niet genoeg. We zagen haar dan soms met haar hondje door het park lopen zonder dat ze even binnenwipte. Haar drank moest ze niet betalen, het café was onze huiskamer en zij was familie, vandaar.

Toch bleef ze meer en meer weg. Ik zag ze enkel op zondag. Mijn broer was gepensioneerd en had meer tijd voor haar. Beiden hadden hondjes. Mijn broer ging met zijn honden naar westrijden. Hij won zelden wat met zijn bijtende mormels. De hond van tante was van hetzelfde merk. Pikzwart met een kleine, venijnige snuit. Tussen broer en tante klikte het beter, wellicht zaten ze allebei bij Gaia. Kwamen ze in de zaak, dan ging ik altijd goeiedag zeggen en kon ik niet nalaten te roepen hoe lelijk die hondjes wel waren. Grommende zwarte beestjes van tien centimeter hoog, pikzwarte spullen die meenden dat ze in alles wat bewoog mochten bijten. Niet echt mijn dada. Ik had zelf twee Duitse herders gehad. Onvoorstelbaar vriendelijke en wilde dieren. Met mijn broer had ik een hechte band. Wij spraken niet veel, maar hij zou mij door dik en dun verdedigen. Hij was vroeger zelfstandige geweest en zou later gaan werken in het gevangeniswezen. Hij werd er een gerespecteerd cipier.

Toen tante niet meer alleen kon wonen en de schoonmaak en het onderhoud van het huis haar teveel werden, ging ze naar een rusthuis. Ik zei tegen mijn broer dat hij maar voor het beste moest doen en zich geen zorgen hoefde te maken over wat dan ook.

Tante ging naar Onze-Lieve-Vrouwe-Waver. Ze had een ruime kamer en de zaak zag er goed uit. Toen ik eens op bezoek ging, trachtte ik tot een gesprek te komen. Maar dat lukte niet echt. Ze antwoordde altijd naast de kwestie. Je zit dan in een praatruimte samen met andere bewoners en die gaan zich al gauw mengen in het gesprek. Achteraf had ik meer gepraat met vreemden dan met mijn eigen tante. Ik kreeg het ongemakkelijke gevoel dat ik nooit echt contact had met haar. Wellicht dacht zij hetzelfde. Je kan aan zoiets weinig veranderen. Elke stap die je zet, lijkt tevergeefs. Ik ging dan ook heel weinig naar haar toe. Soms speelde ze nog piano voor de andere bewoners. Ik zei eens tegen mijn vrouw dat zij noten speelde en ik muziek. Niet respectvol van mijnentwege, maar wel een beetje juist.

Nu tante Irene overleden is, krijg ik soms de reflectie of ik wel genoeg gedaan heb en of ik niet ergens tekort bent gekomen. Ik heb haar nooit kunnen plaatsen. Je was er welkom maar je voelde er nooit warmte. Was het iets berekends? Ik zal het nooit weten. De wetenschap dat ik heel weinig herinneringen heb aan haar, ondanks dat ik er veel thuis ben gekomen zal het bewijs zijn dat ofwel zij, ofwel ik te weinig toenadering hebben gezocht. Zij zou zich nooit openstellen als het over emotionele dingen ging. Ik herinner me haar wel. Maar echt treuren? Dat gevoel heb ik niet. Op de begrafenis waren we met vier. Zij had verder geen familie meer. Is dit goed? Soms benijd ik wel families waar iedereen wat begaan is met elkaar. Maar als het zo loopt dat er geen familie meer is, dan kun je niets anders dan de eindigheid omarmen en aanvaarden... met een late dikke zoen voor tante.

Sam

